

ταφρονητικῆς ὑπεροχῆς, ἣν ὁ καλλιτέχνης, οἰονεὶ προκισθόμενος τὰς μελλούσας δοκιμασίας αὐτῶν, ἀπὸ τῶν χρόνων ἤδη τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πλάτωνος, ἀπετύπωνεν ἐπὶ τῶν ἀπλανῶν ὁμμάτων καὶ τῆς αἰωνίου ἀταραξίας αὐτῶν.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

N. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΑΙΛΟΥΡΟΥ

Τὰ κατωτέρω περίεργα ἱστορήματα περὶ αἰλourou ἐξάγομεν αὐθις ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Φ. Λενορμάν, «La grande Grèce», οὗτινος καὶ ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ ἐμνημονεύσαμεν. Ἀφηγούμενος ὁ ἑξοχος οὗτος ἀρχαιολόγος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς πόλεως τοῦ Τάραντος τὰ τῆς ἐν αὐτῇ κεραμοποιίας, καὶ τὰ τῶν τύπων καὶ εἰκόνων τῶν ταραντινῶν ἀγγείων, ἐπιφέρει ἐν κεφαλαίῳ δεκάτῳ:

«Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τὰ εἰκονισμένα ἀγγεῖα, τὰ τέως γνωστὰ ὡς ἀπουλιανὰ ἢ λευκανιανὰ, ἀλλ' ὄντα καταγωγῆς κυρίως ταραντινῆς, ἃς πραγματευθῶμεν γεγονὸς περιεργον, ὅπερ ἐκ τῶν ἀγγείων τούτων ἐξάγεται, προσεπιμαρτυρούμενον καὶ ὑπὸ τῶν νομισμάτων, ὅτι δῆλα δὴ οἱ Ταραντῖνοι, μόνοι τῶν Ἑλλήνων, εἶχον ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν τὸν αἰλouron ὡς ζῶον κατοικίδιον.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῆς IB' δυναστείας, ὁ ἐστι πρὸ 3000 ἐτῶν, ἐκέκτηντο τὸν αἰλouron, παραλαβόντες, φαίνεται, τότε ἐκ τῶν χωρῶν τοῦ Ἄνω Νείλου, καὶ ἀποδώσαντες αὐτῷ τὸν χαρακτῆρα ἱεροῦ ζῴου, ἐνταῦτ' ὃ δὲ καὶ οἰκιακοῦ. Ἐκτοτε ἡ συνήθεια τοῦ τρέφειν αἰλourous κατέστη ἐν τῶν κυρίων χαρακτηριστικῶν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ βίου, καὶ διετηρήθη ἐπὶ πολὺ ἰδιόζουσα ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν.

Ὁ κατοικίδιος αἰλourος δὲν μνημονεύεται οὐδὲ ἀπαξ ἐν τῇ Βίβλῳ, καὶ ἄγνωστον ἂν ἔσχε ποτὲ ὄνομα ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ. Ὡσαύτως ἔχνος τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ δὲν εὐρίσκεται ἐν τοῖς βιβλίοις καὶ τοῖς παραστατικοῖς μνημείοις τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων. Τὸ ζῶον τοῦτο οἱ Ἄριοι ὡσαύτως δὲν εἶχον ἐξημερωμένον ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν ἱστορικῇ περιόδῳ, πρὸ τῆς διασπάσεως αὐτῶν εἰς πολλοὺς κλάδους. Ἡ εἰσοδος τοῦ αἰλourου εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ κόσμου τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἡ διασπορὰ αὐτοῦ εἰς τὴν Δύσιν ἐγένετο βραδύτερον, ὡς θέλομεν καταδειξέει παρακατιόντες.

Ἐν πρώτοις παρατηρητέον ὅτι ὁ αἰλourος τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, οἷος παριστᾶται ἐν τοῖς μνημείοις καὶ μομίαις, διαφέρει κατ' εἶδος τοῦ ἡμετέρου κοινοῦ αἰλourου, ὅστις κατὰ γὰρ ἐκ τοῦ ἀγρίου αἰλourου τῶν δασῶν μας (*Felis catus L.*) ἐνῶ κατὰ τὸν Rüppel, ὁ κατοικίδιος αἰλourος τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων κατήγετο ἐκ τοῦ *Felis maniculata*, εἰδους ζῶντος ἔτι ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει ἐν τῇ Ἄνω Νοβίᾳ ἢ ἐν τῇ Αἰγυπτίᾳ Σουδάν. Ἀληθὲς ὅτι τινὲς τῶν παρ' ἡμῖν ποικιλιῶν τοῦ αἰλourου, ἐν ἄλλαις ὁ αἰ-

λourος τῆς Ἰσπανίας, ὃ ἡ ἀρχὴ ἀνάγεται ἐν τῇ Ἰβηρικῇ χερσονήσῳ εἰς τὰς ἀραβικὰς εἰσβολὰς, προσέρχονται ἐκ τῆς νοθεύσεως τῶν ἄνω δύο εἰδῶν. Ἐγένετο λοιπὸν εἰς Εὐρώπῃν εἰσαγωγὴ ἐν ταύτῃ καὶ τοῦ ἀρχαίου αἰγυπτιακοῦ αἰλourου καὶ ἐξημέρωσις τοῦ ἀγρίου, ὅστις ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει εἶνε ἰθαγενὲς τῶν δασῶν τῆς Εὐρώπης, καὶ τὸν ὅποιον οἱ κάτοικοι τῶν παραλιμνίων χωρίων τῆς Ἑλβετίας ἐθήρευον καὶ ἔτρωγον ὡς θήραμα. Ἐκ τούτων προκύπτει συμπέρασμα ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἐὰν ὁ αἰλourος ὡς ζῶον κατοικίδιον εἶνε νέον ἐν Εὐρώπῃ, κατ' ἀρχὰς ἐγένετο ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ξένου εἰδους, καὶ ὅτι κατὰ μίμησιν ἐγένετο κατόπιν ἀρχὴ ἐξημέρωσεως τοῦ ἰθαγενοῦς ἀγρίου εἰδους τῆς Εὐρώπης. Τὸ αὐτὸ συνέβη εἰς τοὺς Σημίτας, καὶ ὁ Ἀραβὺ συγγραφεὺς Καζβίνης διακρίνει ὡς δύο ζῶα, ὅλως διάφορα, τὸν ξένης καταγωγῆς κατοικίδιον αἰλouron, καὶ τὸν ἄγριον τῆς δυτικῆς Ἀσίας, ὅστις εἶνε ὁμοίος τῷ σήμερον παρ' ἡμῖν διατιμωμένῳ.

Πλὴν τῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ Τάραντος, ἃς θέλω ἀναφέρει, ἡ εἰκὼν τοῦ αἰλourου δὲν ἀπαντᾷ εἰς οὐδὲν μνημεῖον τῆς ἑλληνικῆς τέχνης. Οὕτω δὲ πάντες οἱ συγγραφεῖς τῆς Ἀττικῆς περιόδου θεωροῦσι τὸν αἰλouron (ἐκ τοῦ αἰολος καὶ οὐρά, δῆλα δὴ τὸ ζῶον, ὅπερ αἶρει τὴν οὐράν του) ὡς ζῶον ἄγριον, βιοῦν εἰς τὰ δάση τῆς Ἑλλάδος. Τοιοῦτος περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἐγίνωσκον αὐτὸν ὡς κατοικίδιον μόνον ἐν Αἰγύπτῳ, ἔνθα ὁ Ἡρόδοτος σημειοῖ τὸν ἱερὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα. Ἐθεώρουν δ' αὐτὸν ἄλλως, καὶ ὡς ἀποκλειστικῶς ζῶον κακοποιὸν, ὅπερ ἐζήτουν νὰ καταστρέψωσι, καὶ μὴ χρήσιμον παρὰ μόνον διὰ τὸ δέρμα. Εἰς τῶν κωμικῶν ἔφερον ἐπὶ σκηνῆς Ἕλληνα καὶ Αἰγύπτιον. Ὁ Ἕλλην συγκρίνων τὰ ἦθη τῶν δύο λαῶν, ἔλεγεν: «Ἐὰν ἰδῇς αἰλouron νὰ ὑποφέρει, συγκινεῖσαι, ἐγὼ αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν νὰ φονεύω αὐτὸν καὶ ἐκδέρω».

Οἱ Ἕλληνες πρὸς καταστροφὴν τῶν ποντικῶν, εἶχον ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν τὴν *ρυφίτσαν*, ἥτις ὅμως διετέλει οὐσα ἐν αὐταῖς ἐν καταστάσει οὐχὶ τόσον ἡμέρῳ. Αἱ ἀποδείξεις ὡς πρὸς τοῦτο εἶνε σαφεῖς, καὶ ἀρκεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τις ὅ,τι γράφει ὁ Dureau de La Malle ἐν τοῖς «Annales des sciences naturelles» τοῦ 1829, καὶ ὁ καθηγητῆς Rolleston ἐν τῷ *Journal of anatomy and physiology* τῆς Κανταβριγίας τοῦ 1868. Ἡ *ρυφίτσα*, ἡ τὸ στήθος ἔχουσα λευκὸν, ἐν καταστάσει ἡμέρῳ ἐκαλεῖτο *γαλῆ*, ὄνομα ὅπερ διετήρησεν ἐν τῇ νεοελληνικῇ καλουμένη *γαλίτσα* καὶ *γαλίδα*. Ἐτερον δὲ εἶδος ἔκτιδος, τὸ *κουράδι*, (ἢ ἀτσίδι τῶν Βυζαντινῶν, ἢ *ζουρίδα* τῶν Κρητῶν, ἢ ἴσως καὶ *σμουρι* Σ. Μ.) ὃ ἐθεώρουν ὡς ἀνεπίδεκτον ἐξημερώσεως, διεκρίνετο ὑπὸ τὸ ὄνομα *γῆλῆ ἀγρία* ἢ *ἔκτις* ἢ

τελευταία λέξις διατηρεῖται ἔτι ἐν ταῖς Κυκλάσις ὑπὸ τὸν τύπον *ικτιδί*. Οἱ Βυζαντινοὶ δὲ συγγραφεῖς τοῦ μέσου αἰῶνος πρῶτον, ὡς ὁ Μοσχόπουλος, ὠνόμασαν τὸν αἴλουρον γαλῆν, ἀφ' οὗ ἀντικατέστησε τὴν νυφίτσαν, ὡς πρὸς τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς τῶν μυῶν. Ἐν τοῖς ἀρχαίοις δὲ χρόνοις δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τὴν πραγματικὴν τῆς λέξεως γαλῆς.

Ἐνθ' δὲ ἡ Ἑλλάς ἀπεποιεῖτο ν' ἀποδεχθῇ τὸν αἴλουρον, προτιμῶσα τὴν γαλῆν, ἣν ἀνέτρεφε, πρὶν ἢ γίνῃ γνωστὸν αὐτῇ τὸ ζῶον τῆς Αἰγύπτου, οἱ Ἑτροῦσκοι διὰ τοῦ θαλασσίου ἐμπορίου, ὅπερ ἤσκουν αὐτοὶ οὗτοι, καὶ διὰ τοῦ ἐμπορίου, ὅπερ διετήρουν μετὰ τούτων οἱ Καραχιδόνιοι, παρέλαβον τὸν αἴλουρον συγχρόνως μετὰ τῶν πολυαριθμῶν τεχνουργημάτων τῆς Αἰγύπτου, θεωροῦντες αὐτὸν ζῶον πολύτιμον, οὐτινος ἡ κτῆσις ἐπέζητεῖτο ὡς ἰδιόζουσα πολυτέλεια. Αἱ τοιχογραφίαι πολλῶν τάφων τῶν πόλεων Καιρέας καὶ Ταρκυνίας παριστῶσιν αἰλούρους ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν πλουσίων μεγιστάνων τῆς Ἑτρουρίας (Lucumo), τρέχοντας ὑπὸ τὰς τραπέζας, ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων τῶν αἰθουσῶν μετ' ἄλλων κατοικιδίων ζῶων, ἐνίοτε δὲ ἔχοντας καὶ μὺν εἰς τὸ στόμα. Ἡ τελευταία παράστασις μαρτυρεῖ ὅτι οἱ Ἑτροῦσκοι ἐξετίμησαν τὰς ιδιότητας τοῦ αἰλούρου ὡς θηρευτοῦ τῶν μυῶν. Πανταχοῦ δὲ εἰκονίζετο ὁ αἰγύπτιος αἴλουρος, καὶ οὐχὶ ὁ ἰθαγενής.

Οἱ Ταραντινοὶ ὡς πρὸς τὸν αἴλουρον ἔπραξαν ὅ,τι καὶ οἱ Ἑτροῦσκοι, προέβησαν δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ δώσωσιν αὐτῷ καὶ θέσιν μᾶλλον οἰκείαν. Ἀπόδειξις δὲ τούτου πραγματικὴ ἐξάγεται, οὐχὶ τόσο ἐκ τοῦ νομίσματος τοῦ Τάραντος, ἔνθα ἡ εἰκὼν τοῦ ζῴου τούτου φέρεται ὡς τύπος πρόσθετος, σύμβολον ἀτομικὸν ὑπευθύνου ἀρχοντος, διότι ὁ τύπος τοῦ αἰλούρου ἐν τῷ νομίσματι ἡδύνατο νὰ εἶνε καὶ ἀγρίου καὶ ἡμέρου, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξάγεται ἐξ ἄλλων μνημείων, ἅτινα μέχρι τούδε δὲν περιεγράψαν, καὶ τὰ ὁποῖα ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ σπουδάσω κατὰ τὴν περιοδεῖάν μου.

Ἐν ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ τοῦ Τάραντος, εἶδον μικρὸν ἀγγεῖον καλῆς τέχνης, ἔχον τὸ σχῆμα ἀρυθάλου, ἐφ' οὗ εἶνε εἰκονισμένος ἐφηβος, περιβεβλημένος εὐρὺν χιτῶνα, καὶ στηριζόμενος ἐπὶ ῥάβδου, φέρων ὑπὸ μάλῃς ἀλέκτορα μαχητήν, αἴλουρος δὲ ἐκ τῆς κνήμης αὐτοῦ ὑψοῖ τὴν κεφαλὴν καὶ ζητεῖ νὰ συλλαβῇ τὸν ἀλέκτορα. Ἡ παράστασις αὕτη ἔχει ὁμοιότητα καταπληκτικὴν πρὸς τὸν τύπον καλῶν ἀργυρῶν νομισμάτων τῆς τελειοτάτης τέχνης, ἐφ' ᾧ παρίσταται ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ Τάρας καθήμενος ἐπὶ δελφίνος, ἐν ᾧ ἀναγνώριζεται ἡ προσωποποιία τοῦ δήμου τῆς πόλεως Τάραντος, ἀφ' ἑτέρου δὲ νέος ἀνὴρ καθήμενος, κρατῶν ἐν τῇ

δεξιᾷ πτηνόν, τὸ ὁποῖον αἴλουρος ζητεῖ νὰ συλλαβῇ, στηριζόμενος ὀρθος ἐπὶ τοῦ ποδὸς τοῦ νέου. Ἐν τῇ θαυμασίᾳ συλλογῇ τοῦ Iatta ἐν Ρούβω, δύο ἀγγεῖα (ὑπ' ἀριθ. 1016 καὶ 1555), παριστῶσιν οἰκιακὰς σκηνάς· ἐν τῇ μιᾷ εἰκονίζεται νέα γυνὴ παίζουσα μετὰ αἰλούρου, ὃν ἔχει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἡ ἑτέρα δὲ ὡσαύτως παριστᾷ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐτέρπετο δεικνύουσα εἰς αἴλουρον κάτοπτρον, ὅπως ἴδῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀντανακλωμένην. Αἱ παραστάσεις αὗται ἀναμφισπῶντως μαρτυροῦσιν ὅτι οἱ Ταραντινοὶ ἔτρεφον ἰδιόζουσαν ἀγάπην πρὸς τοὺς αἰλούς, καὶ ὅτι ἐκόμιζον τούτους ἐξ Αἰγύπτου, ὅπως ἄλλων μερῶν κάτοικοι ἔφερον κυνάρια ἐκ Μελίτης.

Τὸ παράδοξον δὲ εἶνε ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι, καίπερ ἔχοντες τὸ παράδειγμα τῶν Ἑτρούσκων καὶ Ταραντινῶν, πολὺ βραδέως παρεδέχθησαν τὸν αἴλουρον ὡς ζῶον οἰκιακὸν καὶ θηρευτικόν τῶν μυῶν. Ἐν τοῖς κειμένοις τῶν συγγραφέων μέχρι τοῦ τέλους τῆς πρώτης ἐκατονταετηρίδος μ.Χ. βλέπομεν ὅτι ἐν ταῖς Ῥωμαϊκαῖς οἰκίαις ἀνετρέφετο ἡ *mustela*, ἥτις ἦτο αὐτὸ τὸ ζῶον, τὸ καλούμενον γαλῆ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὰς μαρτυρίας τοῦ Πλάτου καὶ τοῦ Πλινίου. Τὸ ζῶον τοῦτο ὠνόμαζον κατ' ἀρχὰς *felles* ἢ *felis*, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Οὐάρωνος. Ὁ Κολουμέλλας καὶ Φαίδρος μεταχειρίζονται τὸ ὄνομα τοῦτο ὅπως ὀνομάσωσι τὴν ἰκτιδα. Ἀπὸ τοῦ τέλους δὲ τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου ὠνομάσθη αὐτὸς ὁ κυρίως αἴλουρος, ὅστις κατέστη γνωστὸς ἔκτοτε τοῖς Ῥωμαίοις. Ὁ Κικέρων μεταχειρίζεται τὸ ὄνομα *felis*, ὁμιλῶν περὶ τῶν ἱερῶν αἰλούρων τῆς Αἰγύπτου. Παρὰ Πλινίῳ τὸ ὄνομα *felis* σημαίνει ὡσαύτως τὸν αἴλουρον, ἀλλὰ οὗτος μνημονεύει τούτου ὡς ζῴου ἀγρίου, καίτοι εἶχεν ἰδεῖ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν ταῖς οἰκίαις μῦς, καὶ περιέγραψεν ἀκριβῶς τὸν τρόπον, ὃν μετεχειρίζετο πρὸς τοῦτο. Εἶχον δὲ τῶν αἰλούρων τινὰς, οὓς μετήνεγκον ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ὡς ζῶα σπάνια. Ἐπὶ μωσαϊκοῦ τῆς Πομπηίας εἰκονίζεται αἴλουρος συλλαμβάνων περιστερὰν, ἣν ζητεῖ νὰ καταφάγῃ. Εἶνε δὲ οὗτος ὠρεῖος αἴλουρος τῆς Περσίας ἢ τῆς Ἀγκύρας, ποικιλία διάφορος τοῦ εἶδους τοῦ αἰγυπτιακοῦ, καὶ ὁμοία ταῖς ἐξημερωθείσαις ἐνωρὶς ὑπὸ τῶν Ἀριο-Ἰνδῶν, μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν αὐτῶν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Γάγγου. Εἰς τὴν αὐτὴν ποικιλίαν τοῦ εἶδους τούτου ἀνήκει καὶ ὁ αἴλουρος, ὁ εἰκονιζόμενος ἐπὶ ἀναγλύφου Ῥωμαϊκοῦ τοῦ Μουσείου τοῦ Καπιτωλίου, ἔνθα φαίνεται γυνὴ παίζουσα λύραν καὶ διδάσκουσα αἴλουρον νὰ χορεύῃ, ἔχουσα ἀνηρτημένα εἰς σχοινίον δύο πτηνὰ, τὰ ὁποῖα ὁ αἴλουρος ζητεῖ ὀρθος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν νὰ φθάσῃ. Ὁ περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου ἀκμά-

σας Βαβυρίας παρεισάγει εἰς τοὺς μύθους αὐτοῦ τὸν κατοικίδιον αἴλουρον, ἀλλ' οἱ κριτικοὶ ἀνεκάλυψαν πολυαριθμούς ἐνδείξεις τῆς συριακῆς καταγωγῆς τῶν μύθων αὐτοῦ. Κατὰ τὴν δευτέραν ἐκατονταετηρίδα μ. Χ., ὁ Αἰλιανὸς γράφει ὅτι ὁ αἴλουρος δύναται νὰ μάθῃ νὰ παρμένη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες περιποιούνται αὐτόν. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸ ζῶον ὡς ἔχον τὴν ιδιότητα ταύτην ἢ μόνον ἐν Αἰγύπτῳ. Ὁ Fabretti ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἐπιγραφῶν, παραθέτει καὶ ἐπιτύμβιον λίθον τῆς Ρώμης, τῆς α' ἢ β' ἐκατονταετηρ. ἐφ' οὗ εἶνε γεγλυμμένος αἴλουρος βαδίζων, πρὸς δὴλωσιν μεταφορικὴν τοῦ ὀνόματος τῆς τεθαμμένης ἐκεῖ Calpurnia Felicula. Τὸ ἐπίθετον Felicula, σημαίνει μικρὸν αἴλουρον, ἀναφαίνεται κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον. Τέλος κατὰ τὴν δ' ἐκατοντ. ἡ χρῆσις τοῦ αἰλίουρου κατέστη γενικὴ ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ κόσμῳ, ὡς ζῶον οἰκιακοῦ· συγχρόνως δὲ ἀναφαίνεται καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα catus, ὅφ' ὃ εἶνε γνωστὸν τὸ κατοικίδιον τοῦτο ζῶον. Ἀναφέρεται δὲ πρῶτον ὑπὸ Παλλαδίου, καὶ ἐν ἐπιγράμματι τῆς λατινικῆς ἀνθολογίας.

Ὁ σοφὸς Pictet παρδέχεται μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ πολυμαθείας καὶ αὐθεντίας ὅτι τὰ ὀνόματα τοῦ αἰλίουρου εἰς πάσας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὰς ἀρχαίας ρίζας τῆς γλώσσης τῶν Ἀρίων, ἀλλ' ὅτι εἶνε μεταγενέστερα, ὅτι ὅλα παράγονται ἐκ τῆς λατινικῆς catus, ἥτις παρέβη εἰς τὴν γλώσσαν τῶν βυζαντινῶν ὑπὸ τὸν τύπον κάτος. Διὰ τῶν Ῥωμαίων λοιπὸν ἡ κατοικίδιος γαλῆ διεσπάρη εἰς τὴν Δύσιν, παραλαβόντων τούτων ἐκ τῆς Ἀνατολῆς μετὰ πολλῶν ἄλλων συνηθειῶν τῶν ἀνατολικῶν λαῶν. Ἀλλ' ὁ ἔξοχος φιλόλογος τῆς Γενεύης προβαίνει περαιτέρω, λέγων ὅτι ἡ λέξις catus φέρει ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀπόδειξιν τῆς χώρας, ἐξ ἧς οἱ Ῥωμαῖοι τὸ πρῶτον παρέλαβον τὸν κατοικίδιον αἴλουρον, ὡς καὶ ἐτέρας συνηθείας συριακάς. Catus παράγεται ἐκ τῆς συριακῆς gatō ἀραβιστὶ gitt.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ συριακῇ ἡ λέξις cato ἔχει πηγὴν ξενικὴν, μὴ συγγενεῦσαν πρὸς σημιτικὴν ρίζαν. Ἐνταῦθα ὁ Pictet, ἀνερευνῶν τὴν ἱστορίαν τῆς λέξεως, δίδει τὸ νῆμα, τὸ ὁδηγοῦν εἰς ἀνεύρεσιν τοῦ ζῶου ἀπὸ λαοῦ εἰς λαόν. Ἀποδεικνύει δ' ὄντως ὅτι ἡ λέξις ἀρχικῶς προήλθεν ἐκ τῶν ἀφρικανικῶν γλωσσῶν, τῆς τῶν Βορνοῦ, gāda, τῆς τῶν Νουβίου, kadiska κτλ. Παρατηρητέον δὲ μόνον ὅτι ἐν τῇ ἀλύσει ταύτῃ τῆς μεταβιβάσεως τοῦ ὀνόματος διαφεύγει ἡ Αἰγυπτιακὴ γλώσσα· διότι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αἰγυπτιακῇ τὸ ὄνομα τοῦ αἰλίουρου ἦτο mau καὶ ἐν τῇ κοπτικῇ schau. Ἀλλὰ παρατηροῦντες ὅτι τὸ ἀραβικὸν ὄνομα τοῦ αἰλίουρου συγγενεῦσι πρὸς τὸ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεσημβρινοῖς λα-

οῖς τῆς Αἰγύπτου, ἐξαγομεν πιθανῶς ὅτι διὰ τούτων εἰσῆχθη εἰς τοὺς Ἀραβὰς διὰ τῆς Ὑμενῆς, ἥτις εἶχε συχνὴν ἐπιμιξίαν μετὰ τῶν γειτονικῶν ἀφρικανικῶν παραλίων. Οὕτω δὲ ὁ κατοικίδιος αἴλουρος, ὃν οἱ Σημίται τῶν παναρχαίων χρόνων τῆς Γραφῆς δὲν παρέλαβον ἐκ τῆς Αἰγύπτου, θὰ μετεκομίσθη βραδύτερον ἐκ τῶν χωρῶν τοῦ Ἄνω Νείλου, καὶ ἐκ τῆς Ἀβυσσινίας εἰς τὴν Ἀραβίαν καὶ ἐκ ταύτης εἰς Συρίαν, ἐξ ἧς μετεκομίσθη εἰς Ρώμην καὶ ἐκ ταύτης εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην.

A. M.

Ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς «Ἑστίας» ἀναφέρομεν ἐκάστοτε τὰς πρὸς τὸ Μουσεῖον τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων γινομένας δωρεάς διαφόρων ὄπλων ἢ ἄλλων ἀντικειμένων ἀνηκόντων εἰς ἱστορικὰ πρόσωπα τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ἀγώνος τοῦ 1821. Τῇ παρακλήσει ἡμῶν ἡ Διοίκησις τῆς Σχολῆς εὐχρηστῆθη νὰ μᾶς παραχωρήσῃ κατάλογον τῶν ἀντικειμένων τούτων, ὃν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ἑνταῦθα. Σ.τ.Δ.

Μουσεῖον

ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ

Ἐν τῷ Μουσείῳ τούτῳ ὑπάρχουσι κατατεθειμένα τὰ ἐπόμενα ἀντικείμενα:

Τέσσαρα ὅπλα πλατύστομα (τρομπόνια), ἀνήκοντα εἰς τὰ ναυτικά πλοῖα τοῦ Ἀγώνος, δωρηθέντα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἐκ τοῦ Ναυστάθμου.

Ἐν ῥόπαλον ἐπαργυρωμένον, λάφυρον κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν, ὅπερ ἀνήκεν εἰς τὸν Δυναστὴν τῶν Ἰωαννίνων Ἀλῆ Πασσᾶν, καὶ ὅπερ ἐκληροδοτήθη εἰς τὴν κυρίαν Εὐφροσύνην Βαλσαμάκη παρὰ τοῦ πατρός της ἀντιστρατήγου Ἀλεξίου Βλαχοπούλου.

Ἐν ζεύγος πιστολίων Ἀλβανικῶν ἀργυρῶν, ἀτινα ἀνήκον εἰς τὸν ἀντιστρατήγον Ἰωάννην Θ. Κολοκοτρώνην, τὸν ἐπικληθέντα Γεραῖον, καὶ δωρηθέντα παρὰ τοῦ κληρονομήσαντος αὐτὰ ἀντισυνταγματάρχου Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Π. Θ. Κολοκοτρώνη.

Τὸ ὅπλον τοῦ ἀντιστρατήγου Ἀλεξίου Βλαχοπούλου, ὅπερ ἔφερε κατὰ τὸν ἀγῶνα, δωρηθὲν παρὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ κυρίας Κασσάνδρας Ν. Μικαύλη.

Μία σημαία Τουρκικὴ, κυριευθεῖσα κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καταλήψιν τοῦ Ἀγρινίου, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1821, δωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς αὐτῆς κυρίας Κασσάνδρας Μικαύλη, εἰς τὴν ἐκληροδοτήθη παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ἀλεξίου Βλαχοπούλου.

Κιρκασιανὴ μάχαιρα, ἔχουσα θήκην ἀργυρᾶν καὶ λαβὴν ἐξ ὀστού, ἐξ ἐνὸς μέρους λευκοῦ καὶ ἐξ ἄλλου μέλανος, ἀνήκουσα εἰς ἀγωνιστὴν τοῦ 1821, ἐδωρήθη παρ' ἀνωνύμου.

Πιστόλιον καὶ παλάσκα ἀργυρᾶ καὶ ἐπιχρυσωμένα, ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀντιστρατήγον Μα-